

РЕШЕНИЕ

№ 3933

гр. София, 11.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 06.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2627** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба, с вх. № 7255/ 08.03.2019 г. по описа на АССГ, на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ап.44, представлявано от О. Г. - управител, чрез процесуалния си представител адв. И. И., с адрес на призоваване: [населено място], [улица], срещу Национална агенция за приходите, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 700 лв., представляващо адвокатски хонорар във връзка с обжалване на НП № 6/ 15.05.2012 г. издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП - С., както и направените по делото разноси.

С писмен отговор от 03.05.2019 г., ответникът прави възражения за неоснователност на иска.

В съдебно заседание, ищеца, редовно призован не изпраща представител. Представена е допълнителна молба - становище от 06.06.2019 г., с което моли да бъде уважена исковата претенция, като основателна и доказана.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния се представител оспорва предявения иск. Поддържа депозирания по делото писмен отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

С Наказателно постановление № 6 / 15.05.2012 г. издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП - С., на [фирма] са наложени 9 броя глоби, в общ размер на 4 500 лв. за нарушение на чл.7, ал.3 от КСО.

С решение № 118 от 12.07.2013 г., постановено по НАХД № 15901/ 2012 г. по описа на СРС, е потвърдено изцяло издаденото наказателно постановление. Решението на СРС е оспорено с касационна жалба пред Административен съд – София-град.

С решение № 1587 от 12.03.2014 г., постановено по КНАД № 9215/ 2013 г., III касационен състав отменя съдебното решение на въззивната инстанция, като отменя изцяло НП 6/ 15.05.2012 г. издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП – С..

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на НП 6/ 15.05.2012 г. издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП С..

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения: Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразно Наказателно постановление, което е отменено по силата на влязло в сила съдебно решение.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Национална агенция за приходите, е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от ЗНАП.

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

От страна на съда служебно е изискано за послужване НАХД № 15901/ 2012 г. на СРС-10 състав, по което се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издаденото НП.

Видно от делото на СРС, по него е налице договор за правна защита и съдействие, като договореното адвокатско възнаграждение, в което е отбелязано, че са заплатени в брой 700 лв. По делото, жалбоподателят се е представлявал от редовно упълномощен адвокат, като направените разноски за адвокат са именно във връзка с обжалване на издаденото НП, което впоследствие е прието за незаконосъобразно от страна на съда. Заплатеното адвокатско възнаграждение за тази инстанция е именно 700 лв., който

размер и се претендира с предявената искова молба.

Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административно наказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо, че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателноправни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на незаконосъобразния акт - процесното наказателно постановление, отменено по съответния ред с влязло в сила решение, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването на наказателното постановление. Настоящият състав приема, че ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразното наказателно постановление от административния орган. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт- наказателното постановление. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на лицето вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на наказателното постановление, с което е наложено имуществена санкция. Обстоятелството, че адвокатската защита по делата за обжалване на наказателни постановления не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издаденото наказателно постановление. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмения отговор на ответника, че нямало доказателства за осчетоводяване в счетоводството на търговеца на извършения разход за заплащане на адвокатското възнаграждение. Видно от представения (стр. 60 от делото на СРС) договор за правна защита и съдействие, в него изрично е отбелязано, че договореното възнаграждение е изплатено изцяло и в брой при подписване на договора. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за

направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. При това положение, отбелязаното плащане е достатъчно и не е необходимо проверка в счетоводството на ищеца за неговото счетоводно отразяване.

Съдът намира за неоснователен доводът на ответника, за прекомерност на така заплатеното адвокатско възнаграждение при оспорване на наказателното постановление, тъй като със същото са наложени общо 9 бр. имуществени санкции в общ размер на 4500 лв., поради което адвокатското възнаграждение не е прекомерно. Освен това същото обхваща и двете съдебни инстанции, доколкото касационната жалба е подадена от пълномощника, а ново пълномощно не е представено и не са правени други разходи освен тези.

Съдът намира за неоснователно и възражението на ответника за изтекла погасителна давност за лихвите от влизане в сила на решението на касационната инстанция – 12. 03. 2014 г., тъй като такива лихви въобще не се претендират с предявената искова молба. Единствената лихва, която се претендира, е законната от предявяване на исковата молба до окончателното плащане на главницата, която съдът намира за основателна, с оглед уважаването на иска.

Предвид изложеното, съдът намира иска за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

При този изход на спора, ответника следва да заплати и направените разноски в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено и които са в размер на 25 лв. държавна такса и 300 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения (стр. 27) договор за правна защита и съдействие.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ап.44, сумата в размер на 700 (седемстотин) лв., представляващи обезщетение за направени разноски във връзка с обжалване на НП № 6/ 15.05.2012 г. издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП - С., ведно със законната лихва върху тази сума от предявяването на исковата молба – 08.03.2019 г., до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ап.44, сумата в размер на 325 (триста двадесет и пет) лв., представляващи направените разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: